

Opna armiranog vremena. Kako postati čudovište

Tko god se bori protiv čudovišta neka pazi da pritom i sam ne postane čudovište. A kad dugo gledaš u ponor, i ponor gleda u tebe.

Friedrich Nietzsche

[ti / staviš / ruku / na / moju / ruku / i / sve / što / osjetim / jest / hladnoća]

I.

večer se naslonila na grad u daljini:

svijet mitskoga podrijetla (čitav u mislima)

koraci nam tonu u sedefnu maglu

osjećam težinu grada u cipelama

jesi li primijetila?

kako su se zgrade sagnule od rata.

ispuzala je iz neke jame vrela tmina.

ulica je tijesna. ponekad mislim da svi ti ljudi

nose betonske grudve u srcima – da im beton

žvače kosti.

ne prestaje.

pitam se – kad si otišla,
zašto nisi ponijela tu betonsku ruku?
možda si je ostavila namjerno. tužna.
pa ti poželim reći:

*ne predaj svoje dlanove mraku što širi
svoje ruke po rubovima ovoga krhkog sna
bjesni u inat gorljivoj samoći reži, kidaj,
zarij zube u noć*

[rastapam se u yakamoz]

II.

svakim svojim dahom
ja niječem što je život
i kao kipuća voda pred svojom kobi – ključam u taj kraj

mojim venama teče tamna tinta: piše priču o izgubljenom
čovjeku čije se lice pod svakom naznakom straha rastapa
u sjenu. svaki trag bola postaje dio novoga, divljeg ja (jer
istina se rađa u pukotinama svakoga neizgovorenog straha)

udah uranjam u *anahroni* procjep tvojih kvantnih zjenica,
izdah gdje svjetlost kasni za vlastitim odrazom
zalet a sjene su odavno zaboravile čije su bile:
skok prostor lomljen bezglasnim implozijama značenja

borim se sa sjenama dok ne ugledam u njima oblik svojih
ramena – ja ne gledam u ponor
ja trepćem u njegovim očima

Ime i prezime učenika: Lovro Rešetar

Razred: 4. razred gimnazije